

vil dog være begrænset på grund af beskyttelsen mod arrest, udlæg m. v., som fondsoprettelsen efter § 241 giver de ansvarlige.

Til § 241

Bestemmelsen angiver sammen med § 240, stk. 2 og 3, betydningen for andre, forudgående som efterfølgende, retlige skridt af, at en begrænsningsfond er oprettet. De processuelle regler omkring fondens oprettelse og fordeling er angivet i kapitel 15, jfr. § 240, stk. 4.

§ 241 gælder i modsætning til § 240 også begrænsningsfonde, der er oprettet uden for Danmark.

De retsvirkninger, som er angivet i § 241, svarer i store træk til de retsvirkninger, som følger af gældende § 237 og § 238. Forslaget går dog videre, idet en fondsoprettelse efter forslaget også beskytter mod udlæg, medens gældende §§ 237 og 238 alene vedrører arrest samt sikkerhedsstillelse til afværgelse af arrest.

Efter forslaget indtræder beskyttelsen mod arrest, udlæg m. v. kun, såfremt der oprettes en begrænsningsfond ved en domstol eller, jfr. konventionens artikel 12, stk. 1, ved en anden kompetent myndighed, medens den i medfør af gældende §§ 238 og 239 følgende beskyttelse ikke er afhængig af, at visse formelle betingelser for sikkerhedsstillelsen er opfyldt. Efter forslaget vil f. eks. en bankgaranti, der stilles direkte over for en arrestkvirent, således ikke beskytte en medansvarlig mod arrest m. v., ligesom den, der stiller en sådan bankgaranti, ikke kan være sikker på, at den vil blive godtaget i udlandet som en beskyttelse af ham selv mod arrest.

Den af forslagens § 241 følgende beskyttelse indtræder kun, såfremt den, mod hvem kravet gøres gældende, har ret til ansvarsbegrænsning. Dette fremgår ganske vist ikke klart af 1976-konventionen, men er derimod udtrykt i 1957-konventionens artikel 5, stk. 1, jfr. også 1969-konventionens artikel VI, stk. 1, og det har ikke været tanken i 1976-konventionen at ændre på dette forhold. Det skal herved erindres, at det som nævnt i bemærkningerne til § 240, stk. 1, muligvis kan indfortolkes i artikel 11, stk. 1, 1. sætning, at kun krav, for hvilke ansvaret rent faktisk kan begrænses, kan udløse en fondsoprettelse. Som nævnt dér har udvalget dog af praktiske

grunde ikke fundet det rimeligt at fortolke artikel 11, stk. 1, 1. sætning, så snævert.

Stk. 1 bygger på konventionens artikel 13, stk. 1, og regulerer beskyttelsen i forhold til de kreditorer, der har anmeldt et krav over for begrænsningsfonden.

Stk. 2 gælder uanset, om der faktisk er anmeldt et krav mod begrænsningsfonden. Beskyttelsen efter stk. 2 indtræder i og med, at der er oprettet en begrænsningsfond her i landet, i Finland, Norge eller i Sverige. Da beskyttelsen efter stk. 2 ligesom efter stk. 1 er absolut, dvs. uafhængig af en domstols skøn, er der til en vis grad tale om en overlapning mellem stk. 1 og stk. 2. Denne overlapning binder imidlertid i selve konventionens tekst, idet artikel 13, stk. 2, om bortfald af arrest eller sikkerhedsstillelse vedrører alle krav, uanset om de er anmeldt i fonden eller ej.

Stk. 2 medfører, at der ikke kan foretages arrest eller udlæg m. v., efter at en begrænsningsfond er oprettet her i landet, eller i Finland, Norge eller Sverige. Af 2. sætning i stk. 2 følger det, at en arrest eller sikkerhedsstillelse altid bortfalder, når fonden oprettes i et nordisk land. Er der derimod gjort udlæg for kravet, bortfalder dette udlæg ikke, jfr. konventionens udtryk »arrested or attached«, der ikke kan forstås som omfattende udlæg. Hertil kommer, at såfremt et allerede foretaget udlæg kunne ophæves efter § 241, ville det udhule den i udkastets § 242 foreskrevne procedure for begrænsningssøgsmål uden fondsoprettelse. Udlægshavere vil dog ikke kunne sætte det udlagte på tvangsauktion, da udøvelsen af en sådan retting hindres af 1. sætning i stk. 2.

Når der i § 241, stk. 2, henvises til § 242, stk. 2, skyldes det, at det af sidstnævnte bestemmelse følger, at oprettelse af en begrænsningsfond ikke har den i § 241 angivne retsvirkning for en person, der inden fondsoprettelsen er blevet sagsøgt, og som ikke i rette tid under retssagen får indsat et forbehold om, at der ved fordelingen af begrænsningsbeløbet også skal tages hensyn til andre krav end dem, der er gjort gældende under sagen.

Stk. 3 regulerer det forhold, at begrænsningsfonden er oprettet i en ikke-nordisk konventionsstat. I denne situation *kan* domstolen afslå en begæring om arrest eller udlæg og *kan* bestemme, at en foretagen arrest skal hæves, eller en sikkerhed herfor skal